

L'ombra solidària del Xiprer

El xiprer és, per a molts pobles, un símbol significatiu i singular. Com a arbre és resistent, llarg, mira cap al cel, es presenta recollit i acollidor... A la nostra cultura, la seva presència va lligada també a l'hospitalitat i a la seva vigilància, sempre omnipresent a molts cementiris, on impertèrrits, vigilen el repòs etern dels éssers estimats en la terra d'acollida final. És precisament aquesta imatge última la que pren un caràcter especial quan ens referim al Xiprer de Granollers, el Centre d'acollida que des de fa ja

11 anys i sota l'aixopluc de Càritas de la parròquia de Sant Esteve de Granollers, posaren en marxa la **Mercè Riera** i el seu marit **Xavier Quincoces** (mort el 2003), juntament amb un grup de voluntaris que formaven part de la Comunitat de Pregària quan van decidir obrir les portes de casa seva (can Riera dels cavalls) amb l'objectiu d'ajudar els més necessitats. Han passat 11 anys des d'aquell dia i aquell Xiprer que començà la seva singladura a l'entorn de la taula, continua sent fidel als principis amb els quals va néixer.

Durant tots aquests anys el Xiprer ha fet un recorregut llarg i com a mostra de la bona tasca que realitza tot l'equip de voluntaris que hi participa, més de 100 en aquests moments, les entitats i institucions de Granollers i comarca han distingit amb tota mena de reconeixements -(REVISTA DEL VALLÈS ho va fer l'any 2006 en destinar-hi el 0,7% de les vendes)- tot el treball que



Xavier Quincoces i Mercè Riera, fundadors del Xiprer.

duen a terme. La seva, seguint l'exemple de la Mercè (des del passat dia 14 guardonada amb la Medalla de la Ciutat), que és l'ànima i motor d'aquesta iniciativa capdavantera i pionera en molts aspectes, és una tasca callada que no busca l'aplaudiment, però és evident que no es pot fer una altra cosa que aplaudir amb força quan es coneix per dins tot allò que fan.

Onze anys acostumen a ser poc temps en la història de les entitats, tot i que en aquest cas són tot un món en concretar-se en una ajuda humanitària que ofereixen en diversos

fronts: atenció als sense papers, immigrants africans en la seva majoria; ajuda econòmica i moral amb assistència personalitzada als que pateixen problemes d'alcoholisme, de drogadicció... El Xiprer i els seus voluntaris són diàriament al peu del canó per ajudar i repartir justícia social, que no caritat, entre tots aquells que ho necessiten. I fan del centre quelcom més que un menjador on s'alimenten diàriament moltes persones (unes 60 al migdia...), i on s'ajuda amb queviures a unes 900 famílies vallesanes que saben malauradament què significa passar les magres i tenir problemes per arribar a final de mes en una societat que cada dia exigeix tenir més de tot. És per tot això i molt més (l'exemple i la feina de la Mercè s'ho valen) que dediquem aquest Extra de Nadal a relatar com n'és de llarga l'ombra solidària del Xiprer ▀

PACO MONJA